

OMUL CARE PUNE ÎNTREBĂRI

Odată cu miraculoasa înviere a Jurnalisticii românești, interviul a încetat să fie o partidă dinainte jucată spre a deveni genul publicistic cel mai pasionant; aici se adună, ca într-un focar, calitățile (și limitele) celor care investighează lumea în beneficiul nostru, al tuturor. Nu e ușor să stai sub focul întrebărilor unui profesionist încercat, hotărât să afle totul și ceva pe deasupra - cum s-or fi simțind, de pildă, interlocutorii lui Cornel Nistorescu, oricât ar fi el de sus-puș, atunci când el, delicat și necruțător, inocent și ironic, nu-l slăbește o clipă, până ce nu-și epulzează tema (și partenerul...)?

Dar nu e ușor nici să fi "omul care pune întrebări". Lucrul acesta lese în evidență mai cu seamă la televiziune, unde avem parte zilnic de zeci de macro- și micro-interviuri din care nu prea aflăm mare lucru, fie pentru că realizatorul nu știe mai nimic despre problema pe care o pune în discuție, fie pentru că nu e în stare să lege o relație firească cu cel pe care-l are "în vizor", fie că e timorat sau agresiv, placid în fața enormităților pe care acesta le debitează ori agitat, nepermîțându-i să-și adune gândurile, indiferent pînă la opacitate în ce privește calitatea răspunsului obținut ori, dimpotrivă, blocat de un partizanat insurmontabil... Ca să nu mai vorbim despre penibilă mixtură de obsecvios și deplasată familiaritate a multora dintre cei ce se adresează înalților reprezentanți ai Puterii.

Iată însă că, sub ochii noștri, în aceste luni, la televiziune s-a format un excelent realizator de interviuri. Păstrîndu-și în cadrul emisiunii de Actualități tonul neutru, alb, care stă atît de bine celui care transmite informații, Paul Șoloc a înțeles că, în postura realizatorului de interviuri, el este, implicit, autorul "scenariului", al "piesei" care urmează să se desfășoare în fața noastră, cu suspansul și cu revelațiile ei umane. Concentrat și atent, formulîndu-și clar întrebările deosebit de percutante, urmărîndu-și fără inutile meandre "planul de bătaie" dar adaptîndu-se cu suplețe la cursul gîndirii interlocutorului, tranșant cu deferență, fără a se îndepărta o clipă de stilul său de comportare civilizat și sobru, "englezesc", Paul Șoloc urcă extrem de promițător treptele unei afirmări care a început cu dificila emisiune "Rondo-ul și-a făcut datoria" și a continuat cu cele mai consistente propuneri de dialog făcute de televiziune primului ministru și președintelui țării. Să sperăm că va avea "suflu" să continue și că rivalitățile lăuntrice din cadrul Televiziunii, de prea multe ori sufocante, nu-l vor scoate din joc.

■ M.S.

"DOMNIA TRISTEȚII"

"Clima ne apasă, în jur e carantină și nu avem unde să ne ascundem... Vremuri grele. Nu clima e periculoasă, ci domnia tristeții... Poporul a simțit că este otrăvit și l-a nimicit pe vraci, pe ofițeri, pe generali cu o duritate rafinată..." Cu aceste cuvinte cutremurătoare debutează spectacolul lui Liubimov de la Teatrul Taganka, Ospăț în vreme de ciumă, realizat după Micile tragedii ale lui Pușkin. Spectacolul a luat naștere după întoarcerea lui Liubimov din exil. "Este poate cel mai personal spectacol al său", scrie Natalia Kazmina în revista "Teatr" numărul 5/1990, pentru că - socotește autoarea articolului - aici e însăși viața lui Liubimov. O mică schiță de portret al regizorului: "Este viu. Stăpînește contextul. Nu se la la întrecere cu timpul, dar îl prevede. Te învață să trăiești atunci cînd este imposibil de trăit".

■ M.S.

■ I. P.